

บทที่ 5

กรณีศึกษา: ประวัติชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาประวัติชีวิตของเด็กเร่ร่อนที่กลับเข้าสู่ชีวิตปกติในสังคม ในจำนวน 8 คน โดยเริ่มตั้งแต่การใช้ชีวิตในวัยเด็กที่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว สาเหตุที่ทำให้ออกมาเป็นเด็กเร่ร่อน การใช้ชีวิตในช่วงที่เป็นเด็กเร่ร่อน จนถึงช่วงที่เด็กเร่ร่อนมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่นำไปสู่การกลับเข้าสู่ชีวิตปกติในสังคมรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติชีวิตของเด็กเร่ร่อนแต่ละคนมีดังนี้

แมว (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย ตอนนี้อายุ 22 ปี เป็นคนอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ แมวมีพี่น้อง 6 คน แมวเป็นคนที่ 2 พ่อแม่ของแมวมีอาชีพขายส่งดอกไม้จาก เชียงใหม่-กรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง ทำให้ไม่มีเวลาดูแลแมว แมวถูกส่งไปให้น้าสาวเป็นคนดูแลตั้งแต่แมวยังเล็กๆ จนแมวเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในช่วงที่แมวอยู่กับน้า แมวได้เรียนหนังสือด้วยผลการเรียนของแมวในตอนนั้นออกมาค่อนข้างดี ทุกวันหลังจากเลิกเรียนแล้วแมวต้องกลับมาอาบน้ำ ทานข้าว แล้วต้องออกไปช่วยน้าขายดอกไม้ โดยนำดอกไม้ออกไปเรขายให้กับนักท่องเที่ยวบริเวณไนท์บาร์ซ่า บาร์เบียร์เซ็นเตอร์ทุกคืน ทำให้แมวมีเพื่อนเป็นเด็กเร่ร่อนที่ขายดอกไม้หลายคน

พอแมวเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แม่ได้มารับแมวจากบ้านน้าและพาไปอยู่กับยายที่ชุมชนแออัดย่านสันติธรรม โดยที่แมวไม่รู้ว่เพราะอะไรแม่ถึงต้องให้ตนมาอยู่กับยาย อยู่ที่นี่แมวต้องเดินไปโรงเรียนซึ่งอยู่ไกลมาก ถึงแม้ว่าแมวจะมาอยู่กับยาย แต่ในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนน้าก็จะมารับแมวไปขายดอกไม้เหมือนเคย ช่วงที่อยู่กับยายตอนนั้นแมวเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แมวเริ่มมองครอบครัวคนอื่นและรู้สึกว่าตนเองขาดความอบอุ่นไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ไม่ไปรับไปส่งที่โรงเรียนเหมือนคนอื่น ๆ แมวรู้สึกว่าเขาต้องช่วยเหลือตนเองมาโดยตลอด อยากได้อะไรก็ต้องหาเอง ทำให้แมวเริ่มใช้ยาบ้าเพื่อให้ขายดอกไม้ได้ และได้เงินมากๆ สมัยนั้นยาบ้าเม็ดละ 20 บาท โดยที่แมวได้ซื้อยาบ้ามาจากเพื่อนที่เป็นเด็กเร่ร่อนที่ขายดอกไม้ไปด้วยกัน และในช่วงนี้เองที่แมวรู้สึกตัวตัวเองเป็นผู้หญิง เริ่มแสดงกิริยาอาการเหมือนผู้หญิงออกมา

พอแมวเรียนอยู่ชั้นป.6 แมวหนีเรียนบ่อยมาก หนีไปอยู่ที่ต้นตราภันท์ข้างฝือกไป
 ช่วยเขาเขียนบิลล์ จัดเสื้อผ้า เพื่อนของยายมาเห็นเข้าได้ไปบอกยาย และช่วงนั้นพอกับแม่ได้
 ซื้อบ้านใหม่จึงมารับแมวไปอยู่ด้วยกัน ตอนที่อยู่กับพ่อแม่แมวก็น้องชายดอกไม้เหมือนเดิม
 เมื่อเรียนจบชั้นป.6 แมวก็ไม่ได้เรียนต่อเรียนต่อ เพราะการเรียนไม่ดีแม่ไม่ให้เรียนต่อ เมื่อออก
 จากโรงเรียนแมวยังคงใช้ยาบ้าอยู่ และไว้ผมยาวมีกิริยาเป็นผู้หญิงมากขึ้น คนอื่นๆดูก็จะไม่รู้
 ว่าแมวเป็นผู้ชาย เมื่อแมวออกไปขายดอกไม้ตามบาร์แขกก็จะเหมาดอกไม้ ให้เงินแมวครั้งละ
 มากๆ ชวนแมวดื่มเหล้า บางคนก็ให้แมวช่วยหาผู้หญิงให้ ทำให้แมวมีรายได้มากขึ้น และเริ่ม
 เที่ยวมากขึ้น บางครั้งก็แอบเอารถที่บ้านมาใช้ ช่วงนี้แมวได้พบกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งแมวคิดว่า
 รักกันมาก และได้ชวนกันไปเช่าห้องพักอยู่ด้วยกันตามลำพัง อยู่ด้วยกันได้ประมาณ 3 วัน แม่
 ได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ ตำรวจได้ออกค้นหาและไปเจอแมวอยู่กับผู้ชาย 2 คน แม่โกรธ
 มากที่แมวออกจากบ้านมาอยู่กับผู้ชาย แม่บอกว่า "ถ้าแกไม่ใช่ลูกฉัน หน้าฉันก็จะไม่มองเลย"
 แต่ยายได้มาช่วยพูดกับแม่ให้แมวได้อยู่กับผู้ชายคนนี้ โดยที่แมวจะต้องอยู่ที่บ้านอีกหลังซึ่งอยู่
 ใกล้กับบ้านของแม่ และต้องช่วยกันขายดอกไม้ แมวกับแฟนช่วยกันขายดอกไม้ได้คืนละ
 ประมาณ 800-1,000 บาท ได้แบ่งเงินที่ขายดอกไม้ให้แม่ครั้งหนึ่ง แมวอยู่กับแฟนได้ 2 ปีก็เริ่ม
 ทะเลาะกันเพราะการยุยงของแม่ ทำให้ต้องเลิกกัน หลังจากที่เลิกกับแฟน แมวเสียใจมากเริ่ม
 ทำตัวไม่ดี ดมกาว ดูดมวงขาว แมวรู้สึกในชีวิตนี้ไม่มีค่าอะไรแล้ว ไม่ขายดอกไม้ ดื่มเหล้ามาก
 ขึ้น เงินที่เคยให้แม่ก็ไม่ได้ให้ ทำให้พอกับแม่โกรธมาก ดุด่า โดยเฉพาะเรื่องที่แมวเป็นกระเทยก็
 เอากลับมาด่าอีก "ถ้ากูเลี้ยงลูกกระเทย กูเลี้ยงหมาดีกว่า" "ถ้าทำตัวเหี้ยๆ แบบนี้กูไม่เลี้ยง
 แล้ว" เป็นคำพูดที่แม่ใช้ด่าแมว ทำให้แมวน้อยใจมากและรู้สึกอึดอัดที่จะอยู่ที่บ้าน แมวได้ขอ
 ให้ยายมาพูดกับพ่อแม่ให้ว่าตนไม่อยากขายดอกไม้แล้วอยากออกไปทำงานอื่น พอกับแม่ไม่
 ยอมได้บอกว่า "เนรคุณ ปีกกล้าขาแข็งดีแล้วเหรอถึงจะออกไปอยู่ข้างนอก ทำไมไม่อยู่ช่วยพ่อ
 แม่ จำไว้เนะ ใช้อูกรเนรคุณ" แมวได้เดินออกมาจากบ้านพร้อมกับยาย พ่อได้ตามมาชี้หน้าและ
 บอกว่า "มึงไม่ใช่ลูกกู มึงดูหน้า 2 ตัวนี้ ไม่ใช่พ่อแม่มึง มึงจำไว้เลย" แมวก็นั่งเดินออกมาอีก พ่อ
 ได้ตามออกมาตีด้วยไม้จนสลบ และนำตัวแมวเข้ามาขังไว้ในบ้าน เมื่อฟื้นขึ้นมาเพื่อนของแมว
 ได้มาหาแต่แม่บอกว่าไม่อยู่ แมวจึงกระโดดออกมาทางหน้าต่างเพื่อที่จะออกไปกับเพื่อนที่เป็น
 เด็กเร่ร่อนที่แมวเจอในช่วงที่ออกเดินขายดอกไม้ โดยพากันไปอยู่ที่ลานท่าแพ ซึ่งเป็นที่ที่แมว
 ค้นเคยและมีเพื่อนมากอยู่แล้วเพราะตอนที่แมวขายดอกไม้ก็มีเพื่อนเป็นเด็กเร่ร่อนและมา
 เที่ยวที่ลานท่าแพบ่อยๆ เพื่อนๆที่นั่นก็ตกใจว่าแมวออกมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร หลังจากนั้นแมวก็นั่ง

อยู่ที่ลานท่าแพ เพื่อนๆ ก็ชวนดมกาวโดยบอกว่าทำให้สบายใจอยากได้อะไรก็ได้ นอกจากดมกาวแมวยังได้ใช้เฮโรอีนด้วย แมวหาเงินโดยการขอกายแต่ก็กลัวว่ายายจะว่าไม่ให้ทำงาน แมวก็เลยไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร ได้เงินมาก็เอาไปเล่นยากับเพื่อนๆ แมวใช้ชีวิตอย่างนี้อยู่ประมาณ 1 ปีครึ่ง

ครูจากกลุ่มอาสาได้มาลงพื้นที่ทำกิจกรรมที่ลานท่าแพ เพื่อนๆ ที่นี้หลายคนรู้จักครูจากกลุ่มอาสา หลังจากพบครูแล้วแมวได้ไปที่บ้านพัก แต่ไม่ได้นอนที่นั่นเพราะที่บ้านพักไม่ให้นอนกลางวัน แมวจึงออกไปนอนตามเซ็นทรัล ลานท่าแพ ช่วงนั้นครูที่กลุ่มได้ทำเรื่องเด็กขายดอกไม้ แม่ของแมวก็นอนเฝ้าดอกไม้ ครูจึงสนใจแมว ครูสนใจแมวได้ชวนแมวเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มเพราะแมวู้จักกับเด็กเร่ร่อนเยอะด้วย ช่วงที่ทำกิจกรรมอยู่ที่กลุ่มแมวได้รับคัดเลือกให้ไปเรียนที่ศูนย์ศิลป์ปาชีพบางไทร ในเชียงใหม่ได้รับคัดเลือกไป 6 คน แมวดีใจมากได้เข้าไปเอาหลักฐานเกี่ยวกับตัวเองที่บ้าน เป็นครั้งแรกที่แมวเข้าบ้านตั้งแต่ออกมาเป็นเด็กเร่ร่อน เมื่อแมวเข้าบ้านและบอกแม่ว่าจะไปเรียนที่ศูนย์ศิลป์ปาชีพบางไทร แม่ดีใจมากให้เงินไปด้วย แต่ว่าเมื่อไปเรียนแล้วที่นั่นมีกฎระเบียบโดยเฉพาะเรื่องการตัดผมที่ทำให้แมวยอมรับไม่ได้ ก็เลยออกจากโรงเรียน แม่โกรธไม่ให้เข้าบ้าน แม่บอกว่า “นิสัยเหี้ยๆ อย่างนี้มันเลิกไม่ได้ ต้องอยู่กับพวกเดียวกัน” ตั้งแต่วันนั้นแมวก็ดมกาวหนักมาก รู้สึกว่าตัวเองไม่มีอะไรแล้ว อยากตาย โดยการซื้อยาพาราโมกินและไปกินเหล้าต่อ แม่เข้ามาเห็นและบอกว่าถ้าอยากตายก็บอกสิจะได้เอายาที่แรงกว่านี้มาให้ แมวได้บอกให้แม่เอามา แม่ก็เอามาจริงๆ แมวโกรธมากอยากตายได้ไปทุบกระจกเอากระจกมารีดตัวเอง แม่ได้เข้ามาอดใจไว้ เรียกพ่อเข้ามา พ่อได้เข้ามาตีแมวแรงๆ และไล่ออกจากบ้าน หลังจากนั้นแมวได้มาอยู่ที่บ้านพักหรือไม่ก็อยู่ตามหอพักของเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มอาสา ที่นั่นมีกะเทยอยู่หลายคนและได้ชวนกันเล่นกาวทุกวัน

แมวได้ไปเข้าค่ายของกลุ่มอาสา ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่มีในค่าย แมวคิดว่าการเข้าค่ายเป็นการไปเที่ยวสนุกเพียงอย่างเดียว แต่พอร่วมกิจกรรมแล้วรู้สึกมีเพื่อน เข้าใจเพื่อนเข้าใจตัวเอง ได้กำลังใจจากกิจกรรมอดใจ ทำให้เข้าใจเพื่อนเวลาเพื่อนแสดงกิริยาต่างๆ ออกมา ทำให้ความสัมพันธ์กับเพื่อนดีขึ้น ช่วงที่อยู่ในค่ายครูได้ถามว่าใครอยากจะเป็นอาสาสมัครบ้าง ตอนนั้นแมวกคิดว่าตัวเองไม่พร้อม แต่ว่าเพื่อนๆ ที่สนิทหลายคนก็ทำ แมวก็เลยทำบ้าง เมื่อทำงานเป็นอาสาสมัครแล้วแมวรู้สึกว่าคุณอื่นที่เจอเหตุการณ์เลวร้าย น่าสงสารกว่าตัวเองเยอะ ทำให้รู้สึกว่าชีวิตของเขายังดีกว่าคนอื่น จากการทำเขาเป็นอาสาสมัคร และได้เข้าค่าย

มาหลายๆ ครั้ง ทำให้ลดการใช้ยาเสพติดได้ดีขึ้น แมวรู้สึกว่าคุณเองมีความเสียสละให้กับคนอื่นได้มากขึ้น เพราะตัวเองต้องเป็นตัวอย่างแก่น้องๆ

แมวรู้สึกอยากกลับบ้านเพราะรู้ว่าแม่ไม่สบาย และอยากทำดีกับพ่อแม่ และจะได้ดูแลน้องๆ ของตนได้ เมื่อกลับเข้าบ้านพอกับแม่ก็ให้แมวยู้อยู่บ้านเพราะไม่ชอบที่ทำงานเป็นอาสาสมัคร พอกับแม่คิดว่าการทำงานเป็นอาสาสมัครก็คือการเป็นพวกเดียวกับเด็กเร่ร่อน ปัจจุบันถึงแม่จะอยู่ที่บ้านแต่ก็ได้มาหาเพื่อนๆ ที่กลุ่มบ่อยๆ และกำลังอยู่ในช่วงที่ปรับตัวเพื่อกลับไปใช้ชีวิตปกติ ยังใช้ยาเสพติดบ้าง เมื่ออยู่ที่บ้านแมวได้ช่วยที่บ้านทำงานขายดอกไม้

โต (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย อายุ 17 ปี เกิดที่จังหวัดลำปาง โตมีพี่น้อง 6 คน โตเป็นคนที่ 3 พี่น้องของโตเกือบทุกคนไม่ได้มาจากพ่อเดียวกัน เพราะแม่ของโตมีสามีหลายคน ส่วนพ่อของโตเลิกกับแม่ตั้งแต่โตอายุได้ 2 เดือน โตได้อาศัยอยู่กับแม่ โตบอกว่าครอบครัวของตนยากจนมาก ตอนโตเรียนอยู่ชั้นประถม หลังเลิกเรียนโตกับพี่ชายคนที่ 2 ต้องเดินไปขอข้าวบ้านญาติซึ่งอยู่อีกหมู่บ้านหนึ่งซึ่งอยู่ไกลมากมากินร่วมกันในครอบครัว ส่วนพี่ชายคนโตได้หนีออกจากบ้านเพราะไม่พอใจที่แม่มีสามีใหม่และมีลูกอีก 2 คน พ่อเลี้ยงของโตเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ครอบครัวของโตจึงได้ย้ายมาอยู่กับพ่อเลี้ยงที่เชียงใหม่ พ่อเลี้ยงของโตชอบดื่มเหล้า เวลาเมาก็ชวนแม่ทะเลาะตบตีแม่ โตเกลียดพ่อเลี้ยงมาก โตสงสารแม่ ทำให้ไม่อยากเรียนหนังสือ อยากหางานทำเพื่อจะได้หาเงินให้แม่ ทำให้โตหนีเรียนบ่อยๆ ช่วงนั้นโตก็ทะเลาะกับพ่อเลี้ยงกับแม่ของตนด้วย พ่อเลี้ยงได้ถามโตว่าอยากไปอยู่กับพ่อจริง ๆ หรือเปล่า โตก็อยากไป พ่อเลี้ยงจึงได้ส่งโตไปอยู่กับพ่อจริงๆ แต่พ่อของโตก็มีครอบครัวอยู่แล้ว โตจึงอยู่กับปู่กับย่าตั้งแต่อยู่ชั้นป. 4 ตอนที่อยู่กับปู่กับย่า โตถูกดูเกือบทุกวัน ปู่กับย่าบอกว่าโตคือพุดอะไรก็ไม่ฟัง พ่อเรียนจบชั้นป. 6 โตอยากเรียนต่อ แต่ปู่กับย่าบอกว่าไม่ให้เรียนเพราะไม่มีเงินส่งเรียน โตได้ตัดสินใจไปบวชเรียนกับเพื่อน ตอนที่บวชเรียนได้หนีเรียนบ่อยๆ แอบสูบบุหรี่ ใช้น้ำ และแอบซ่อนชุดฆราวาสไว้ในกุฏิ และได้เอาชุดมาสวมเพื่อหนีออกไปเที่ยวผู้หญิงทางวัดทราบก็เตือน แต่โตก็ยังมีพฤติกรรมแบบนี้บ่อยๆ ทางวัดจึงได้ให้โตสึก ตอนนั้นโตอายุได้ 15 ปี โตได้กลับมาอยู่กับปู่กับย่า เมื่อกลับมาอยู่กับโตได้เที่ยวมากขึ้น ดื่มเหล้า แอบเอารถมอเตอร์ไซด์ออกมาใช้และทำรถล้ม ทำให้ถูกตำมากขึ้น โตรู้สึกว่าถูกตำมากไปทำให้ไม่อยากอยู่บ้าน ได้บอกปู่กับย่าว่าจะไปหางานทำในเมือง ปู่กับย่าได้ให้เงินมา 300 บาท แต่ว่าเมื่อเข้ามาแล้วไม่มีงานทำ ไม่มีเงินทานข้าว ไม่มีที่นอน โตจึงไปนอนอยู่ที่สวนหย่อมแถว

กาดหลวง ได้เจอเพื่อนที่ออกมาหางานทำเหมือนกัน แต่ไม่มีงานทำก็อยู่ด้วยกันบางครั้งก็ชวนกันไปนอนที่ใต้สะพาน ชวนกันไปขอข้าววัดมากิน โตได้เจอเพื่อนๆ หลายคน เพื่อนกลุ่มนี้ได้ชวนโตดมยา เล่นยาบ้า (เป็นภาษาที่เด็กเร่ร่อนใช้ หมายถึง กินหรือสูดดมยาบ้า. ผู้วิจัย) ก็ถูกขโมย เมื่อได้ยามากก็จะแบ่งกัน ถ้าไม่มีเงินโตก็จะหลอกกระเทย และขอเงินไปเที่ยวตามเขตโตเที่ยวบ่อยมากเพราะได้เงินมาจากการขายตัวให้กับกระเทย

เพื่อนเด็กเร่ร่อนได้ชวนโตไปหาครูจากกลุ่มอาชญา เพื่อนบอกว่าครูจะหางานให้ทำได้ ตอนแรกก็ไม่มั่นใจว่าเป็นใคร ไม่อยากจะไปเท่าไร แต่เพื่อนก็ชวนบ่อยๆ ก็เลยตัดสินใจไปหาครูที่บ้าน ไปวันแรกครูให้เขียนประวัติ รวมถึงเรื่องของสารเสพติดที่ใช้อยู่ โตคิดว่าอยู่ที่บ้านพักดีเหมือนกัน อย่างน้อยก็มีข้าวกิน และเพื่อนที่นั่นก็ชวนโตเที่ยวเล่นน้ำ โตรู้สึกสบายใจ ช่วงที่อยู่ที่บ้านพัก โตยังใช้ยาอยู่ ทำให้หนีออกไปเล่นยาบ่อยๆ ครูก็มาตามหา โตก็กลับเข้ากลุ่ม

เมื่อโตมาเข้ากลุ่มโตอยากกลับไปหาพ่อ หาปู่ย่า แต่ก็ไม่กล้า กลัวว่าจะถูกด่า เพราะตั้งแต่ออกมาจากบ้านโตไม่เคยกลับไปบ้านอีกเลย โตขอให้ครูพาโตไปส่งที่บ้าน เมื่อไปถึงบ้านทุกคนที่บ้านเป็นห่วงโตมาก พ่อบอกว่าได้ออกตามหาโตแต่ไม่พบ ถ้าเดือนนี้ไม่พบอีกก็คิดว่าโตคงตายแล้ว หลังจากนั้นทำให้โตกล้าที่จะกลับไปบ้านบ่อยขึ้น แม้ว่าทุกครั้งจะไปจะมีเสียงบ่นว่ามาทำไม มาที่ไรก็มาขอแต่เงิน แต่เมื่อโตจะกลับปู่ย่า และพ่อของโตก็จะให้เงินกลับมาด้วยทุกครั้ง

ต่อมาที่กลุ่มได้จัดให้มีค่ายนอกสถานที่ ในค่ายได้มีกิจกรรมหลายอย่างให้พวกเด็กเร่ร่อนที่ไปได้ทำร่วมกัน ตั้งแต่การตั้งเต็นท์ ทำกับข้าว “พวกเราได้ช่วยเหลือกัน และรู้สึกสนุกมาก” อีกกิจกรรมที่ทำให้โตได้คิดมองตัวเอง คือกิจกรรมวงจรชีวิต ได้ให้เด็กเร่ร่อนในค่ายได้มองชีวิตของตนเองในช่วงที่ผ่านมาว่าเป็นอย่างไร และในอนาคตจะเป็นอย่างไร มีความคาดหวังอย่างไร ทุกคนก็จะบอกเล่าเรื่องของตนให้คนในกลุ่มได้รับรู้ โตรู้สึกว่าเมื่อมีเพื่อนๆ ที่มีชีวิตเหมือนๆ กัน โดยเฉพาะในช่วงสุดท้ายที่ได้เล่าความฝันว่าตัวเองอยากมีอะไร อยากเป็นอะไร เวลาเพื่อนๆ เล่าโตรู้สึกอยากให้กำลังใจ อยากให้เพื่อนรวมถึงตัวเองได้ในสิ่งที่ต้องการ โตรู้สึกว่าได้รับกำลังใจจากกิจกรรมในช่วงนี้มาก ทำให้เกิดความรู้สึกอยากทำชีวิตให้ดี อยากเรียนหนังสือ หั๋งๆ ที่ตอนเป็นเด็กเร่ร่อนอยู่ตามสวนหย่อมยังไม่ได้เข้ากลุ่มโตก็เคยคิดอยากจะมีชีวิตที่ดี แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ก็จะพยายามลืมด้วยการดมกาวเสีย แต่ที่นี้โตคิดว่าถ้ากลับไปจากค่ายโตจะเรียนหนังสือ แต่พอกลับจากค่ายก็ทำงานและทำตัวดีอยู่ไม่กี่วันก็กลับไปใช้ยาอีก ทำให้เลิกทำงาน โตใช้ชีวิตอย่างนี้อยู่หลายครั้ง เมื่อมีค่ายใหม่โตก็ไปอีกก็จะรู้สึกมีกำลังใจอยาก

ทำชีวิตให้ดีขึ้น กลับมาก็เรียนหนังสือทำงาน แต่ก็ทำได้ไม่กี่วันก็เป็นเหมือนเดิมอีก ครั้งแรกที่โตไปเรียนหนังสือที่สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน ที่จังหวัดลำปาง แต่ไม่จบหลักสูตร โตบอกว่าที่นั่นมีผู้ชายเยอะมาก และพวกเขาได้พากันเล่นยาบ้า ทำให้โตรู้สึกอยากใช้ยาบ้าง ทำให้กลับไปติดยาอีก ทั้งที่ก่อนไปก็ได้เลิกแล้ว การเข้าค่ายครั้งที่ 3-4 ผ่านไป โตได้เห็นคนใหม่ๆ เข้ามาทำให้รู้สึกว่าคุณเองเป็นคนเก่าแล้วเข้าค่ายมาหลายครั้ง ควรที่จะเริ่มต้นทำชีวิตให้ดีขึ้นได้แล้ว โตรู้สึกว่าทุกครั้งที่คุณกลับมาครูก็จะให้โอกาสให้กำลังใจและให้ทุกอย่างกับโตอย่างไม่มีเงื่อนไข ทำให้โตนึกถึงพ่อและปู่ย่า ที่ส่งโตเรียนตอนนั้น แต่พอโตเกษณีเรียนก็จะคิดว่าอุตสาหกรรมเรียนก็ยังทำตัวไม่ดี แต่กับครูๆ ไม่เคยว่าเลย ทำให้โตรู้สึกว่าอยากจะทำตัวให้ดีขึ้นจริง ๆ โต กลับมาที่กลุ่มอีก 1 เดือน เพื่อเลิกยาและได้ตัดสินใจกลับไปฝึกอาชีพที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ ที่นี้โตมีแฟนคอยให้กำลังใจ โตคิดว่าแฟนเป็นคนดีช่วยเหลือโตทุกอย่าง ทำให้โตตั้งใจเรียนให้จบและไม่ใช้ยาบ้าอีก ถึงแม้ว่าจะเห็นคนอื่นเล่น โตได้ไปเรียนที่ศูนย์สงเคราะห์ฯ ที่จังหวัดลำปางอีกครั้งเรียนจนจบ

หลังจากที่โตฝึกอาชีพจบแล้ว โตได้มาหางานทำเป็นช่างซ่อมมอเตอร์ไซค์อยู่ที่ร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ แต่เจ้าของร้านไม่จ่ายเงินให้ โตได้ออกหางานใหม่อยู่เดือนกว่า ๆ แต่ก็ไม่ได้งานทำสักที โตเริ่มท้อและเครียดมาก กลัวว่าครูจะว่าให้ว่าไม่ทำอะไร อยู่ที่กลุ่มอาสาเฉยๆ แต่ครูก็ให้กำลังใจและบอกว่าไม่จำเป็นที่จะต้องหางานให้ตรงกับที่เรียนมาก็ได้ ทำอะไรได้ก็ทำไปก่อน โตก็เห็นด้วยตอนนั้นพอดีมีคนโทรมาที่กลุ่มอาสา ถามหาคนที่สมัครงานเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ แต่เขาไม่อยู่แล้ว โตก็เลยขอยุ่ด้วยเพื่อที่จะของานทำ และโตก็ได้งานเป็นพนักงานรับโทรศัพท์

โตได้ทำงานแล้วได้กลับไปหาพ่อและปู่กับย่า พวกเขาก็ตักใจว่าโตแรงๆ เหมือนเดิมว่าโตเป็นตัวปัญหา แต่ครั้งนี้โตไม่รู้สึกน้อยใจเหมือนเมื่อก่อน แต่กลับรู้สึกว่าจะทำตัวเองให้ดีขึ้นและโตได้แวะไปหาพระที่โตได้บวชเรียนด้วยโตได้เล่าเรื่องของโตให้พระฟังและบอกว่าตอนนี้โตเรียน กศน. ที่กลุ่มอาสาด้วย พระได้บอกว่าถ้าโตเรียนจบ ม.3 เมื่อไหร่ ให้ไปเรียน กศน. ภาคคำที่โรงเรียนโดยพระจะเป็นผู้ส่งโตเรียนเอง ทำให้โตรู้สึกมีกำลังใจมากขึ้น

ปัจจุบันโตทำงานเป็นพนักงานรับโทรศัพท์อยู่ที่โรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ได้เงินเดือน 2,800 บาท โตได้พักอยู่ที่ห้องพักที่ทางโรงแรมจัดให้พนักงาน และโตไม่ได้ใช้ยาเสพติดทุกชนิด แต่ได้ดื่มเหล้ากับเพื่อนบ้างเป็นบางครั้ง ในวันหยุดโตได้มาเที่ยวหาเพื่อนเด็กเร่ร่อน และครูที่บ้านพักบ้าง โตรู้สึกพอใจกับชีวิตของตัวเองในช่วงนี้ แต่ก็ยังคิดว่าตัว

เองสามารถทำให้ดีขึ้นกว่านี้ได้ โต้คิดว่าอยากจะส่งเงินให้แม่กับน้องได้ใช้ด้วย และยังอยากเป็นอาสาสมัครของกลุ่มเด็กเร่ร่อนเพื่อจะได้ช่วยทำงานอีกแรงหนึ่ง

นก (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศหญิง ตอนนี้อายุ 21 ปี นกเกิดที่จังหวัดน่าน พ่อกับแม่ของนกได้ทิ้งนกไว้กับตาตั้งแต่เกิดมา ตาได้เลี้ยงนกจนนกอายุได้ 1 ขวบ ตาได้มอบนกให้กับผู้หญิง 2 คน ซึ่งเป็นทอมกับดีที่ได้มาขอนกไปเลี้ยง นกอยู่ที่น่านจนจบชั้นอนุบาล แม่ที่ขอนกมาเลี้ยงได้ย้ายที่ทำงานกลับมาจังหวัดแพร่ นกได้ย้ายตามแม่มาเรียนชั้นประถมที่จังหวัดแพร่ พอนกจบชั้นประถม แม่ได้พานกไปอยู่กับป้า (พี่สาวแม่) ซึ่งอยู่ในตัวเมืองเพื่อที่นกจะได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนในเมือง นกเรียนชั้นมัธยมจนถึงม. 3 ได้เปลี่ยนมาเรียนสายอาชีพ สาขาคุณธรรมต่อ ช่วงนี้นกเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับพี่สาวซึ่งเป็นลูกสาวของป้า พี่สาวชอบฟ้องป้าว่านกไม่ทำงาน ซึ่งบางครั้งนกก็ไม่ได้ทำจริงๆ แต่ส่วนใหญ่แล้วนกจะทำ ป้าก็จะเชื่อพี่สาวทำให้ป้าดูดำและตีนก นกเริ่มเบื่อ ทำให้หนีเรียนในวิชาที่ไม่ชอบอาจารย์และวิชาที่เรียนไม่เข้าใจ เริ่มเที่ยวกลางคืน แต่ก็ไม่ได้เกิน 21.00 นาฬิกา เพราะป้าจะดูและตีอีก เมื่อป้ารู้ป้าได้ฟ้องแม่ว่านกทำตัวไม่ดี แม่ก็ได้ตำหนกและบอกว่า “มึงไม่ใช่ลูกจริงๆ ของกู” นกรู้สึกแย่ ถึงแม้ว่าจะสงสัยมาก่อน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่รู้ความจริงจากปากของแม่ นกได้ตัดสินใจหนีออกจากบ้านมาอยู่กับเพื่อนที่เรียนด้วยกันตอนมัธยม เพื่อนของนกได้ทำงานเป็นเด็กปั๊มน้ำมันอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อมาอยู่กับเพื่อนนกได้ส่งข่าวไปบอกแม่ด้วยตัวเองอยู่ที่ไหน แม่ได้มาตามให้นกกลับไปเรียน แต่นกไม่ไปเพราะรู้สึกว่ายู่กับเพื่อนแล้วสบายใจกว่า นกได้ทำงานเป็นเด็กปั๊มด้วย ตอนนั้นได้เงินเดือน 3,000 บาทมีบ้านพักให้พนักงาน ที่บ้านพักนกมีเพื่อนที่มาจากแพร่หลายคน เพื่อนได้ชวนนกมาเที่ยวรถ ทำให้นกได้เจอแฟน ช่วงนั้นนกได้เงินมากก็เที่ยวรู้สึกสบายใจมาก เพื่อนที่ทำงานได้ชวนนกดมกถามบอกว่าดมแล้วมีความสุขอยากเป็น อยากทำอะไรก็ได้ นกอยากรู้อยากลองว่าเป็นจริงอย่างที่เพื่อนบอกหรือเปล่า เมื่อลองแล้วรู้สึกสนุกดี มีจินตนาการอยากไปเที่ยวไหนก็ได้ไป ช่วงนั้นนกยังสนิทกับแฟนอยู่ เพื่อนที่สนิทที่เรียนมาด้วยกันได้ห้ามนกเกี่ยวกับเรื่องแฟนบอกว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนไม่ดี นกไม่เชื่อและอยากรู้ว่าจริงหรือเปล่านั้นจึงออกจากที่ทำงานไปอยู่กับแฟนที่บ้าน อยู่กับแฟนได้ชวนกันเที่ยวทุกวัน ไปเที่ยวตามดิสโก้เธค ตามลานประตู่ท่าแพ นกได้รู้จักเด็กเร่ร่อนที่อยู่แถวลานประตู่ท่าแพหลายคน เมื่อเลิกกับแฟน นกไม่รู้จักไปที่ไหนก็มาหาเพื่อนที่ทำแพ นอนในที่อึดกำแพง นอนบนเวทีบ้าง นกเริ่มรู้สึกว่าทำไมต้องใช้ชีวิตแบบนี้แต่ไม่รู้จักทำอะไร ดมกาวก็ทำให้รู้สึกดีขึ้น ไม่มีเงินพวก

ผู้ชายก็ไปขอข้าวพระมากินด้วยกัน ตอนนั้นมีเด็กวัยรุ่นมาเที่ยวแถวลานท่าแพเยอะมาก นกได้ทำตัวสนิทด้วยหลอกพวกเด็กให้พาไปเที่ยวรถโดยบอกว่าจะเป็นคนเลี้ยงเอง แต่เมื่อไปแล้ว นกก็จะหลบออกมาได้ทุกครั้ง หาเงินโดยการขอจากเพื่อนคราวละ 5-10 บาทบ้าง บางครั้งก็ออกไปกับแขก

ต่อมาได้เจอครูจากกลุ่มอาสาได้มาลงพื้นที่ มาคุยด้วย เพื่อนเด็กเร่ร่อนหลายคนรู้จักครู แต่นกยังไม่ค่อยไวใจ วันนั้นครูถามว่าหิวไหมจะเลี้ยงข้าว นกหิวก็เลยไป ต่อมาเพื่อนได้ชวนไปเที่ยวบ้านครู (บ้านพัก) นกไม่ค่อยไวใจแต่ก็ไป นกรู้สึกที่บ้านพักเป็นอีกที่หนึ่งที่ทำให้ได้เจอเพื่อนๆ เหมือนที่ลานท่าแพ เพราะเพื่อนเด็กเร่ร่อนหลายคนไปอยู่ที่นั่น แต่นกไม่นอนที่นั่นเพราะนกกนอนกลางวัน ที่บ้านพักไม่ให้นอนกลางวัน นกจึงกลับมาอนที่ท่าแพเหมือนเดิม

ช่วงนั้นมีเพื่อนสนิทที่ดมกาวเที่ยวด้วยกัน 3 คน มีคนหนึ่งที่ไม่ได้เป็นเด็กเร่ร่อนแต่บ้านอยู่ใกล้ลานท่าแพ เขาเลยมาเที่ยวที่ลานท่าแพทุกวัน ช่วงกลางวันเขาจะช่วยที่บ้านทำงาน เสาร์อาทิตย์ไปเรียนหนังสือ ถึงแม้เขาจะเล่นยาบ้าง แต่นกรู้สึกว่าเขาดีกว่าคนอื่น ๆ จึงอยากมีชีวิตแบบเขาบ้าง และนกก็ถูกจับเรื่องดมกาวถูกส่งเข้าศาลเด็ก นกอยากให้แม่มารับได้เขียนจดหมายไปหาแม่ แม่ก็ไม่มาจดหมายก็ไม่ตอบ เมื่อออกมาจากศาลเด็กก็มาเล่นกาวอีก ถูกจับอีกตอนนั้นอายุได้ 17 ปี แต่ไม่ยอมอยู่สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เพราะต้องทำงานหนัก นกก็เลยหลอกว่าตัวเองอายุ 19 ปีแล้ว ก็ถูกส่งไปอยู่กองเมือง ไม่ต้องทำอะไรกับนอน เมื่อออกจากกองเมืองก็ไปหาครูที่บ้านพักรู้สึกคิดถึงแม่อยากกลับบ้าน ก็ขอให้ครูพาไปส่งที่บ้าน นกหวังว่าแม่จะให้ตัวเองกลับไปเรียนอีก แต่แม่ก็ไม่ให้ไปเรียน นกกลับบ้านได้ 1 อาทิตย์ก็กลับมาที่ลานท่าแพอีก และได้ไปเข้าค่ายของกลุ่มอาสา นกไม่รู้สึกอะไรเลยนอกจากความสนุกสนาน เพราะนกแอบเอากาวไปดมด้วย ทำให้รู้สึกว่าการเข้าค่ายนี้สนุกมาก กลับมาจากค่ายนกก็ใช้ชีวิตเหมือนเดิม จนเพื่อนได้ชวนไปทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดห้องน้ำที่ตีสักเก้เรค เพื่อนอีก 2 คนทำได้ไม่กี่วันก็เลิกไปทำงานที่ลำพูน แต่นกยังทำต่อไปอีกช่วงหนึ่ง รู้สึกว่าไม่มีอะไรดีขึ้นก็ออกจากรานบ้าง เมื่อมาอยู่ที่ลานท่าแพไม่มีเพื่อนอยู่ ทำให้ได้มีเวลาคิดถึงตัวเองว่าทำไมชีวิตเป็นแบบนี้ อยากเรียนหนังสือแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร นกได้ไปเข้ากลุ่มที่บ้านพัก ได้เห็นใบปลิวประกาศรับสมัครนักศึกษาของศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือที่จังหวัดลำปาง ได้เข้าไปคุยกับครูว่าอยากเรียน แต่ตัวเองไม่มีเงินทำอย่างไรดี ครูได้ชวนคนที่สนใจไปดูว่าที่ศูนย์สงเคราะห์ฯ ว่าเป็นอย่างไร นกเห็นแล้วไม่ยอมไปเรียนเพราะนักศึกษาที่นั่นต้องใส่ผ้าถุง แต่เมื่อกลับมาก็คิดอีกที่ว่าถ้าไปจะได้ห่างเพื่อน ห่างยาเสพติดจะ

ได้เลิกยาได้ ได้ฝึกอาชีพกลับมาทำทำงานทำได้ นกได้เรียนที่ศูนย์ฯ และได้เรียนนศ.ด้วย เมื่อเรียนจบหลักสูตรแผนกผู้ช่วยสำนักงานของศูนย์ฯสงเคราะห์ฯ แม่ที่น่านได้มารับนกไปอยู่ด้วยที่บ้าน ให้ช่วยค้าขาย และส่งให้เรียนนศ.ต่อ อยู่ได้ 2 เดือนก็ไม่สบายใจ เพราะแม่บ่นว่านกรเรียนทำไมเรียนไปก็ไม่จบ เพราะบางทีนกกก็หลอกเอาเงินแม่เพื่อที่จะมาเที่ยวเชียงใหม่บ่อยๆ และที่บ้านก็รู้ว่านกติดเชื่อ นกรู้สึกว่าเขาถูกและทำตัวกับนกไม่เหมือนเมื่อก่อน นกก็เลยกลับมาเชียงใหม่ และเรียนนศ. จนจบ เมื่อกลับมาครูกี้ให้นกช่วยทำงานของกลุ่มอาสา นกได้แอบดมกวาบ้าง เพราะอาสาสมัครของกลุ่มอาสาที่ยังดมกวาบอยู่หลายคน ครูเรียกมาคุยและบอกว่าตัวเองเป็นอาสาแล้วทำตัวแบบนี้ไม่ดี นกก็เลยเปลี่ยนมาดื่มเหล้าแทน

เมื่อนกเรียนจบม. 6 แล้ว นกได้เรียนต่อโดยได้รับทุนจากคณะที่มาดูงานจากประเทศญี่ปุ่น โดยเรียนต่อในระดับ ปวส. ของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเข้าไปเรียนแล้วต้องเรียนหนักมาก เรียนไม่เข้าใจ และนกกก็ไม่สบายใจเกี่ยวกับเรื่องเงินที่ใช้ในการเรียนซึ่งใช้เยอะ นกไม่มีเงินบางครั้งต้องอดข้าว ช่วงนั้นนกได้ไปอยู่บ้านแฟน พ่อแม่ของแฟนดีมากให้เอารถใช้ไปโรงเรียนและบอกให้ตั้งใจเรียนให้จบ นกคิดว่าตัวเองจะรีบเรียนให้จบและใช้ชีวิตอยู่กับแฟนคนนี้ไปตลอด แต่แฟนของนกได้เล่นยาและกวนนกบ่อยๆ นกรำคาญก็เลยใช้ยาด้วย โดยเฉพาะในช่วงสอบนกใช้ยาบ้าเพื่ออ่านหนังสือสอบ นกเริ่มเบื่อกฎระเบียบของโรงเรียน ไม่สูงสิงกับเพื่อนในโรงเรียน แต่ไปคบกับเพื่อนเก่าที่เคยเที่ยวด้วยกัน และแฟนของนกกก็ได้ทิ้งนกไปแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่ นกเสียใจมากเพราะคิดว่าจะใช้ชีวิตกับผู้ชายคนนี้ และช่วงนั้นนกมีอาการของโรคเอดส์ มีผื่นขึ้นตามตัวทำให้นกออกจากโรงเรียน ออกจากบ้านแฟน ออกจากกลุ่มไปทำงานอยู่ที่บาร์เบียร์ ที่บาร์เบียร์ นกดื่มและออกไปกับแขกหลายคน ผู้ชายทุกคนที่นกไปด้วยให้ความหวังนกแต่ก็หายไปทุกคน นกดื่มหนักและใช้ยาบ้าทำเพื่อความสะใจ

นกได้เห็นโรงเรียนแห่งหนึ่งมอบใบประกาศนียบัตรให้กับนักศึกษา นกรู้สึกเสียตายนว่าทำไมตัวเองไม่เรียนให้จบ เริ่มอยากเรียนอีก และช่วงนั้นนกได้ถูกไล่ออกจากหอพัก นกจึงกลับไปอยู่ที่กลุ่มอาสา ครูกี้ให้นกเป็นอาสาสมัครของกลุ่มและให้นกเขียนโครงการพาเด็กเร่ร่อนไปเที่ยว เมื่อทำงานที่นี้อีกครั้งนารู้สึกชอบ และสบายใจ

ปัจจุบันนกเป็นอาสาสมัครของกลุ่มอาสาพัฒนาเด็ก และไม่ได้ใช้ยาเสพติด และคิดว่าจะเรียนต่อ มสธ. (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช) ทางไกล เพราะไม่อยากจะให้คนที่ให้กำลังใจเป็นห่วงและเสียใจอีก

ต่าย (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย ชาวเขาเผ่าอาข่า ตอนนี้อายุ 11 ปี ต่าย เกิดที่จังหวัดเชียงราย พ่อกับแม่ต่ายเล็กกัน ต่ายได้อยู่กับพ่อ ตอนอายุได้ 5 ขวบพ่อได้พาต่าย และแม่เลี้ยงมาอยู่ที่เชียงใหม่โดยเช่าบ้านอยู่บริเวณกำแพงดิน ที่นั่นต่ายได้รู้จักเด็กเร่ร่อน เด็กชายดอกไม้ที่อาศัยอยู่แถวนั้นหลายคน พ่อกับแม่เลี้ยงติดยา (เฮโรอีน) และขายยาด้วย ต่ายไม่ได้เรียนหนังสือเพราะไม่อยากจะเรียนเอง

พ่อของต่ายถูกจับเรื่องขายยาเสพติด ต่ายได้อยู่กับแม่เลี้ยง แต่ต่อมาแม่เลี้ยงได้แฟนใหม่ ต่ายไม่ชอบเลยออกจากบ้านมาอยู่กับเพื่อนที่ตีกร้างแถวไนท์บาร์ซ่า ที่ตีกร้างมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่อยู่ร่วมกัน บริเวณใต้ตีกร้างเป็นสระน้ำมีปลา พวกของต่ายได้ช่วยกันหาปลา และมาทำอาหารกินด้วยกัน ตอนกลางคืนก็ออกไปขายดอกไม้กับเพื่อนที่ไนท์บาร์ซ่า และบาร์เบียร์ ต่ายขายดอกไม้จนบาร์เบียร์ปิดและอาศัยนอนอยู่แถวนั้น ตอนเช้าก็จะออกไปขอทานที่ กาดหลวง เพื่อนเด็กเร่ร่อนเป็นคนสอนว่าจะขอทานอย่างไรให้ได้เงิน โดยทำให้ดูก่อนต่ายก็ทำตาม วันหนึ่งได้เงินจากการขอทานประมาณ 100-150 บาท โดยใช้เงินจากการขอทานมาเป็นทุนในการขายดอกไม้ต่อ ต่ายทำทั้งขายดอกไม้และก็ขอทาน ได้เงินมาก็เอาไปดมกาวกับเพื่อน รู้สึกสนุกดีเวลาได้ดมกาว

ต่ายได้เจอเจ้าหน้าที่จากศูนย์เยาวชนชาวเขามาชวนไปเรียนหนังสือ ต่ายก็ไปกับเพื่อน แต่ไม่สนุกเพราะต้องให้ทำสมาธิ ถ้าหลับพระก็จะตี ต่ายคิดถึงพ่อ ต่อมาพ่อของเพื่อนได้มารับเพื่อนไปอยู่ด้วยและบอกว่าพ่อของต่ายก็ออกมาจากคุกแล้ว ต่ายเลยขอออกไปหาพ่อของตนพร้อมกับเพื่อนคนนี้ เมื่อต่ายได้มาพบพ่อได้ชวนกันมาอยู่ที่ตีกร้าง ต่อมาพ่อของต่ายได้มีแม่เลี้ยงคนใหม่ต่ายไม่ชอบแม่เลี้ยงคนนี้จึงอยู่ที่ตีกร้างกับเพื่อนต่อ

ต่ายเห็นเพื่อนที่อยู่ด้วยกันมีนาฬิกา มีจักรยาน มีเสื้อผ้าใหม่ๆ ใส่ ต่ายถามเพื่อนว่า ได้มาได้อย่างไร เพื่อนก็พาไปหาฝรั่ง และสอนว่าต้องทำอะไรบ้างถึงจะได้เงินมา ตอนนั้น รู้สึกว่าเป็นเรื่องตลก แต่ก็ออกไปกับฝรั่งได้เงินครั้งละ 500-600 บาท ต่ายจะได้ฝรั่งในช่วงที่เดินขายดอกไม้ตามบาร์เบียร์ก็จะมีฝรั่งเข้ามาทำต่ายด้วยภาษามือ และชวนออกไปด้วยกัน ต่ายก็ตอบตกลงที่จะไปด้วย ต่ายคิดว่าการขายดอกไม้ การขอทาน การออกไปกับฝรั่ง ต่ายชอบการออกไปกับฝรั่งมากที่สุดเพราะต่ายคิดว่าเป็นวิธีการหาเงินที่สบายที่สุด เพราะไม่ต้องเดิน แต่ต่ายก็ยังหาเงินด้วยวิธีการทั้ง 3 อย่างอยู่ ในระหว่างที่อยู่ตีกร้างพ่อของต่ายก็เข้าๆ ออกๆ คุก

ตายได้เจอครูจากกลุ่มอาสาฯ มาทำกิจกรรมแถวไนท์บาร์ซ่า กลุ่มครูชวนตายเข้าร่วมกิจกรรมวาดรูป ครูชวนตายไปนอนที่บ้านพัก ตายก็ไปโดยแอบเอากาวไปติดมดด้วย แอบดมกาวตอนที่คนอื่นนอนกันแล้ว ตายรู้สึกไม่สนุกเพราะไม่มีเพื่อนไม่มีคนที่รู้จักที่นั่น ตายนอนที่บ้านพักได้แค่คืนเดียว และกลับมาอนที่ตึกร้างต่อ เพื่อนๆของตายหลายคนรู้จักครูและบางครั้งก็คิดถึงครูก็จะชวนกันไปเที่ยวหาครูที่บ้านพัก ต่อมาเพื่อนที่ตึกร้างได้ไปอยู่ที่บ้านพักเลย และได้กลับมาหาตายได้มาคุยว่า อยู่ที่ตึกร้างก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ถ้าไปอยู่กับครูจะได้เรียนหนังสือ ตายเริ่มอยากเรียนหนังสือ อยากอ่านเขียนได้ ตายไปหาครูที่บ้านพัก ครูบอกว่าถ้าอยากอ่านเขียนได้ก็ต้องไปโรงเรียน และได้ไปเรียนหนังสือจริงๆ แต่ก่อนที่จะไปเรียนหนังสือครูได้บอกว่าการดมกาวจะทำให้สมองไม่ดี ตายก็อยากจะทำ เลิก ครูได้พาตายไปหาหมอ และไปบำบัดยาที่กลุ่มอาสา

หลังจากที่ไปอยู่ที่กลุ่มตายได้ข่าวว่าพ่อออกมาจากคุก ตายได้ไปหาพ่อ พ่อบอกว่าไม่มีเงิน ตายได้ไปกับฝรั่งอีกเพื่อหาเงินให้พ่อ ช่วงนี้ตายกลับมาดมกาวอีกถึงแม้ว่าจะรู้ว่ามันไม่ดี แต่เพื่อนๆ แถวนั้นก็ดมกันและดูเขาสนุกดี ครูที่กลุ่มได้มาตามหา และถามว่ายังอยากจะเรียนหนังสืออยู่อีกหรือเปล่า ถ้าอยากเรียนหนังสือก็ให้ไปโรงเรียนไปอยู่ที่กลุ่ม ครูพูดกับตายเรื่องโรคเอดส์ ทำให้ตายรู้สึกกลัวและอยากตรวจเลือด เพราะพฤติกรรมที่ผ่านมาของตายมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์

หลังจากที่ครูได้ไปตามหาตายได้กลับมาที่กลุ่ม ได้ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน ตายคิดว่าอยู่ที่บ้านพักดีกว่าอยู่ที่ตึกร้าง ที่นี้ตายมีแม่อุปการะ ได้เรียนหนังสือ และรู้สึกปลอดภัยกว่าอยู่ที่ตึกร้าง ปัจจุบันตายเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเมื่อภาคเรียนที่ผ่านมาตายสอบได้ที่ 1 ของชั้น ส่วนพ่อของตายได้เสียชีวิตไปเมื่อ 3 เดือนที่แล้ว

ช้าง (นามสมมุติ) อายุ 19 ปี เกิดที่กรุงเทพฯ พ่อกับแม่ของช้างเล็กกันตั้งแต่ช้างอายุได้ 5 ขวบ ช้างไปอยู่กับพ่อที่ภาคใต้ พ่อของช้างมีอาชีพเป็นไกด์ ทำให้ต้องเดินทางย้ายไปย้ายมาหลายจังหวัด ช่วงอายุได้ 7 ปี พ่อได้พาช้างมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ช้างเข้าโรงเรียนประถมที่กรุงเทพฯ พ่อมักจะทิ้งช้างให้อยู่คนเดียวเป็นอาทิตย์ๆ เพราะพ่อต้องเดินทางไปกับกรุ๊ปทัวร์ ช้างรู้สึกเหงาเพราะต้องอยู่คนเดียว ตอนอายุได้ 11 ปี พ่อได้มาเปิดบริษัททัวร์อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยบริษัทของพ่อตั้งอยู่บริเวณท่าแพ ที่นี้ช้างมีเพื่อนที่อยู่แถวท่าแพหลายคน ช้างมักจะมาเที่ยวบนลานท่าแพกับเพื่อนบ่อยๆ ต่อมาพ่อได้ย้ายไปมาระหว่างอำเภอหลายครั้ง ช้าง

ต้องย้ายตามพ่อบ่อยๆ ช้างเป็ที่ต้องย้ายตามพ่อ เพราะทุกครั้งที่ย้ายจะต้องเปลี่ยนบ้านใหม่ เปลี่ยนโรงเรียนใหม่ เปลี่ยนเพื่อนใหม่ และในวันหยุดพ่อก็ไม่เคยอยู่บ้านได้แต่ให้เงินไว้ครั้งละ 500-600 บาท เมื่อได้เงินมาช้างก็ไปเที่ยวเล่นเกมส ดูหนังที่เซ็นทรัล ทำอย่างนี้จนเบื่อ พ่อช้างเล่นเกมสเยอะพ่อก็ด่า เวลาพ่อด่าช้างก็จะไปหาเพื่อนรุ่นพี่โรงเรียนเดียวกัน รุ่นพี่คนนี้ได้ชวนช้างเที่ยวและหนีเรียน พ่อรู้ก็ด่าและตี ช้างเริ่มเถียงพ่อ รู้สึกว่าพ่อเป็นคนไม่มีเหตุผล ช้างได้หนีออกจากบ้านไปเที่ยวที่ไนท์บาร์ซ่า และไม่กลับบ้านอีกเลย ที่ไนท์บาร์ซ่าช้างได้เจอเพื่อนที่รู้จักกันตอนที่บ้านช้างอยู่ที่ท่าแพ เพื่อนได้ชวนไปเที่ยวบนลานท่าแพ ได้เจอเพื่อนที่เที่ยวอยู่บนลานท่าแพหลายคน เพื่อนบอกว่าถ้าไม่มีที่ไปก็ไปอยู่ด้วยกัน เพื่อนที่เป็นกะเทยได้ชวนไปนอนที่ห้องพักของเขา เมื่อไปอยู่กับเพื่อนช้างก็ได้มาเที่ยวที่ลานท่าแพทุกคืนจนเพื่อนได้ชวนไปอยู่ที่บ้านพักของกลุ่มอาสา ช้างไม่แน่ใจแต่ก็ลองไปดู ครูที่อยู่ที่นี่ให้เขียนประวัติแต่ช้างไม่ไว้ใจก็โกหกไป ช้างได้พักอยู่ที่กลุ่มอาสาเลย ที่นี่ช้างได้เจอเพื่อนที่รู้จักกันที่ลานท่าแพหลายคน เพื่อนๆได้สูบบุหรี่ ดมกาว ช้างเลยลองดมกาวบ้างเพราะอยากรู้อาเป็นอย่างไร แต่ช้างคิดว่าตัวเองไม่ติด เพราะถ้าไม่สูบไม่ดมกาวก็ไม่มีอะไร ช้างชอบเที่ยวกลางคืนมากครูที่กลุ่มอาสาได้ส่งช้างไปอยู่ที่บ้านเด็กชายเพื่อให้เลิกนิสัยเที่ยวกลางคืน แต่พอกลับมาช้างก็เที่ยวกลางคืนเหมือนเดิม เพราะรู้สึกสนุกเวลาได้เที่ยว

ช้างอยู่อย่างนี้จนอายุ 15 ปี พ่อมาตามที่กลุ่มฯ และชวนกลับบ้านไปอยู่บ้านด้วยกัน ช้างก็ยอมไปเพราะคิดว่าพ่อจะให้เวลากับตัวเองมากขึ้น แต่เมื่อกลับไปอยู่ที่บ้านทุกอย่างก็เหมือนเดิม พ่อยังคงไม่มีเวลาให้เขา ต่อมาพ่อได้บอกว่าจะกลับไปอยู่ที่ภาคใต้ ช้างไม่ไปกับพ่อ ไม่อยากใช้ชีวิตแบบย้ายไปโน้นทีนี่ที กำลังจะมีเพื่อนก็ต้องย้ายอีก เขาคิดว่าเพื่อนให้ความอบอุ่นให้อะไรได้มากกว่าที่พ่อเขาให้ ช้างบอกพ่อว่าจะกลับไปอยู่ที่กลุ่มฯ พ่อก็ยอม เมื่อกลับมาอยู่ที่กลุ่มช้างได้ไปทำงานที่ร้านขายข้าวขาหมู โดยช้างทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟ ได้เงินเดือน 2,200 บาทต้องทำงานทุกวันไม่มีวันหยุดเสาร์อาทิตย์ จะได้หยุดเฉพาะช่วงตรุษจีนเท่านั้น ช่วงที่ทำงานอยู่ที่นี้ช้างได้เรียน กศน.ภาคค่ำด้วย เพราะที่ทำงานอยู่ด้วยกันก็ทำงานด้วยเรียนด้วย ช้างเห็นเขาเรียนก็อยากเรียนบ้าง ช้างทำงานอยู่ที่นี้ได้ 1 ปีก็ออกจากการเพราะขอเบิกเงินเดือนล่วงหน้าแต่เจ้าของร้านไม่ให้ ช้างก็เลยออกจากงาน หลังจากนั้นก็ไปทำงานหลายที่ ล้างรถ บิมน้ำมันบ้าง ช้างเห็นเพื่อนที่อยู่ที่กลุ่มไปเรียน ช้างก็เลยอยากไปเรียนบ้าง ช้างได้ไปเรียนที่สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานที่จังหวัดลำปาง แผนกช่างซ่อมมอเตอร์ไซด์ ช่วงนี้พ่อขึ้นมาเชียงใหม่ ช้างก็ไปเจอพ่อที่ทะเลาะกันอีก เมื่อช้างกลับมาที่ลำปางช้างก็เล่นยาบ้ากับเพื่อน

นักศึกษาที่เรียนอยู่ที่นั่น นักศึกษาเล่นยาบ้ากันเยอะมาก ยาบ้าหาได้ง่ายกว่าที่เชียงใหม่ ราคา ก็ถูกกว่า ช่างติดยาจนไม่มีสิทธิเรียนต่อ เมื่อกลับมาที่กลุ่มอาสาช่างได้แอบซื้อยาบ้ามาเล่นที่ กลุ่มอาสาด้วย พอครูจับได้ก็อบรม แต่ช่างก็ยังแอบเล่นยาอยู่ จากนั้นเพื่อนก็ชวนไปทำงาน เสิร์ฟที่ร้านอาหารแต่ทำอยู่ได้ไม่นานก็ทะเลาะกับเจ้าของร้าน ครูรู้ก็บอกว่าเสียใจและร้องไห้ที่ ไม่สามารถทำให้ช่างทำอะไรที่ดีได้ ช่างรู้สึกเสียใจก็เลยอยากทำตัวให้ดีเพื่อให้ครูสบายใจ และได้ดูตัวเองว่าผอมลง ดูไม่ดี ครูได้พาไปอบรมเพื่อเลิกยา และได้ทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ครูพาไป ได้ พบคนอื่นๆ บางครั้งก็ได้ให้คำปรึกษากับรุ่นน้องช่างชอบที่ได้ทำแบบนั้น และเห็นว่าครูก็ทำ อะไรให้ตัวเองเยอะมากช่างก็เลยพยายามเลิกยา ก็ได้ลดยา 2-3 เดือนแล้วก็เลิกได้ ในระหว่าง นั้นช่างได้เรียน กศน.จนจบม.3 และเริ่มหางานทำ ช่างได้เจอคนรู้จักที่ทำงานที่บาร์เบียร์ ได้ ชวนช่างไปทำงานด้วย โดยช่างทำงานอยู่ในเคาน์เตอร์ เสิร์ฟ ทำความสะอาดบาร์ ที่นี้มีเพื่อน เด็กเร่ร่อนที่ทำงานด้วยกันหลายคน ก็ได้ชวนกันเล่นยาอีก ช่างทำงานอยู่ที่บาร์เบียร์ได้ ประมาณ 6 เดือนก็ออกเพราะเริ่มเบื่อ เหนื่อย สุขภาพก็แย่ เพื่อนที่ทำงานมาด้วยกันก็ออกกันไปหลายคน ช่างอยากกลับบ้านนอนพักที่กลุ่มอาสา เพราะช่วงที่ทำงานที่บาร์เบียร์ช่างต้องนอน ที่บาร์ตลอด

ช่างกลับมาอยู่ที่กลุ่มฯ เมื่อออกจากงานแล้วไม่ต้องเห็นคนเล่นยา ไม่มีคนซื้อให้ช่าง ก็เลิกยาได้ ช่างได้หางานใหม่ได้ประมาณ 3 เดือนแล้วก็ยังไม่สามารถหางานได้ เพราะช่างเป็น คนที่เลื่องงาน ช่างอยากทำงานโรงแรม ปัจจุบันนี้ช่างยังหางานทำอยู่ และได้เลิกใช้ยาเสพติด แล้ว

หนู (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย ชาวเขาเผ่าอาข่า ตอนนี้อายุ 14 ปี หนูเกิด ที่ประเทศพม่า ครอบครัวของหนูยากจนมากพ่อแม่ช่วยยายปลูกข้าว และยายยังได้ออกขอ ทานไปตามที่ต่างๆ เพื่อหาเงินมาใช้ในครอบครัว ตอนหนูยังเล็กยายพาหนูมาขอทานที่ ประเทศไทยหลายครั้งโดยได้ไปขอทานที่พัทยา จังหวัดชลบุรี ตอนที่หนูอยู่ที่ประเทศพม่าหนู ได้เรียนหนังสือถึงชั้นป. 3 ตอนเรียนหนังสืออยู่ที่พม่าหนูได้ดมกาวด้วยโดยเริ่มดมกาวตั้งแต่อายุ 4 ปี ตอนนั้นพี่ชายของหนูดมกาวและได้ชวนหนูดมด้วยหนูคิดว่าดมแค่นี้ไม่ทำให้ติด หรือก เมื่อยายของหนูเสียชีวิตและหนูได้ออกจากโรงเรียนได้ช่วยแม่ขอทานและได้เข้ามา ขอทานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่หนูก็ได้ดมกาวมาเรื่อยๆ มาเชียงใหม่ครั้งแรกได้อาศัยอยู่ที่ตึกร้าง และแม่ของหนูถูกจับเพราะติดยา หนูอยู่กับคนอื่นๆ ที่ตึกร้างโดยไม่มีแม่และหนูก็ออกขอทาน

เพื่อหาเงินใช้ เมื่อได้เงินมาหนูไม่ต้องให้เงินแม่ก็เอาไปซื้อข้าวมาดมจนหมด พอแม่ออกจาก
 คุกก็ไปรับพ่อที่ประเทศพม่ามาทำงานก่อสร้างแต่พ่อก็ไปๆ มาๆ และต่อมาได้ข่าวว่าพ่อตาย
 แล้ว หนูอยู่กับแม่สองคนแม่ไม่ทำอะไรเลยเพราะติดยา หนูต้องออกขอทานและเพื่อนได้ชวน
 ขายดอกไม้ ได้เงินมาก็เอามาให้แม่ ตอนหนูอายุได้ 10 ปี แม่ของหนูติดยามากขึ้นทำให้หนู
 ต้องหาเงินในการซื้อยามากขึ้น ตอนนั้นหนูหาเงินได้ประมาณวันละ 300-400 บาท พอได้เงิน
 วันละหลายๆ แม่ได้ไปเช่าหออยู่ที่ชุมชนลอยเคราะห์แม่ไม่ทำอะไรเหมือนเดิมนอกจากเล่นยา
 ช่วงนี้หนูไม่ค่อยกลับไปนอนที่หอพักเพราะดมกาวหนักถ้ากลับบ้านแม่ก็จะว่าเรื่องดมกาว แม่
 ได้ชวนหนูกลับบ้านที่ประเทศพม่าแต่หนูไม่กลับด้วย แม่ก็ได้กลับบ้านคนเดียว แต่ต่อมาแม่
 กลับมาเชียงใหม่อีกและขอเงินหนูเพื่อเล่นยาอีกหนูก็หาเงินให้แม่เล่นยาโดยการขอทาน ขาย
 ดอกไม้ และเพื่อนก็ชวนว่าไปกับฝรั่งได้เงินดีและสอนวิธีที่ใช้กับฝรั่งให้ หนูก็เริ่มออกไปกับฝรั่ง
 เองได้เงินประมาณครั้งละ 400-500 บาท หนูดมกาวและดูตมขาวด้วยเพราะพวกผู้ใหญ่ที่ตม
 ร้างบอกว่าจะทำให้นอนหลับหนูก็เลยลองดู ช่วงนั้นหนูกับแม่ถูกจับเข้าออกคุกบ่อยมากไม่
 ค่อยได้เจอหน้ากัน เพราะถ้าแม่ถูกจับหนูก็อยู่ข้างนอก ถ้าหนูถูกจับแม่ก็จะออกมาอยู่ข้างนอก
 แทน

หนูรู้จักกับครูจากกลุ่มอาสา ครั้งแรกเพราะครูเอาวีดีโอมาเปิดให้ดูที่หน้าบาร์เบียร์
 หนูชอบเพราะสนุกดี ก็ไปหาครูหลายครั้งเพื่อดูวีดีโอ ตอนนั้นเพื่อนของหนูหลายคนก็ได้เข้าไป
 อยู่ที่บ้านพัก หนูจึงไปหาเพื่อนที่บ้านพักและนอนที่บ้านพักบ้าง ครูก็ชวนหนูให้มาเรียนหนังสือ
 ชวนมาอยู่ที่กลุ่ม แต่แม่ของหนูก็ไม่ให้ไปเพราะหนูต้องหาเงินให้แม่ เมื่อแม่ของหนูถูกจับอีก
 ครั้งหนูก็เลยมาอยู่ที่กลุ่มอาสา เมื่อครูก็ให้หนูไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนหนูตั้งใจมากที่ได้เรียน
 หนังสือ เมื่ออยู่ที่บ้านพักช่วงแรกๆ ต้องทำงานทำความสะอาดตอนแรกหนูขี้เกียจมาก แต่ทำ
 ไปหลายๆ วันก็ดีขึ้น อยู่ที่บ้านพักหนูไม่ได้ดมกาวเพราะไม่เห็นคนอื่นดมกาว และอยู่ที่กลุ่มมี
 อะไรให้ทำตลอด ต้องทำเวร ทำการบ้าน เล่นกีฬากิจกรรมเหล่านี้ทำให้ไม่นึกถึงการดมกาวเท่า
 ไหว่ ตอนปิดเทอมหนูรู้ว่าแม่ออกมาจากคุกก็ไปหาแม่และเห็นคนอื่นดมกาวก็อยากดมอีก
 และออกไปกับฝรั่งเพื่อหาเงินด้วย ครูตามหาหนูเพื่อชวนไปเรียนหนังสือและบอกว่าถ้าหนูเป็น
 คนที่ส่งเงินมาให้หนูเรียนหนังสือและช่วยเหลือหนูมาแล้วหนูมาทำตัวแบบนี้เขาจะเป็นอย่างไร
 หนูได้บอกครูว่าจะไม่ทำตัวไม่ดีอีก ไม่ดมกาวอีกและครูบอกว่าถ้าต้องการเรียนหนังสือการดม
 กาวจะทำให้อ่านหนังสือไม่ได้หนูก็เลยลองดูและก็อ่านหนังสือไม่ได้จริงๆ ก็เลิกดมกาว หนูได้
 กลับมาอยู่ที่บ้านพักและเรียนหนังสือ

ปัจจุบันหนูเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และได้พักอยู่ที่บ้านพักของกลุ่มอาสาฯ หนูได้เลิกใช้ยาเสพติดทุกชนิดแล้ว

ปู (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย ตอนนี้อายุ 16 ปี เกิดที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน พ่อกับแม่ของปูเลิกกันตั้งแต่ปูยังอายุได้ 6 เดือน ปูกับย่าได้เป็นผู้เลี้ยงปูมาตั้งแต่ปูยังเล็ก พ่อของปูมีอาชีพเป็นทหารทำให้ไม่ได้อยู่ที่บ้านจะมาหาปูอาทิตย์ละ 1 ครั้ง แต่ปูไม่ได้คิดถึงพ่อกับแม่เลย เพราะปูย่าได้ให้ความอบอุ่นและเลี้ยงดูปูเป็นอย่างดี ปูจำได้ว่าตอนอยู่ที่อนุบาลปูชอบเล่นกับผู้หญิงและมีอาการแสดงออกเหมือนผู้หญิง พ่อไม่ชอบที่ปูเป็นแบบนี้ และตอนปูอายุได้ 7 ปี พ่อกลับมาอยู่ที่แม่ฮ่องสอน ได้แต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่และพากันไปอยู่อีกหมู่บ้านหนึ่ง และพ่อจะมาหาปูบ้าง เวลาพ่อมาที่บ้านปูจะออกไปเที่ยวเล่นที่ไหนไม่ได้เลย เพราะพ่อชอบด่าและตีปู ปูรู้สึกว่พ่อชอบแกล้ง

ตอนปูอายุได้ 12 ปี ปูมีของที่อยากได้เยอะมาก เงินที่ปูกับย่าให้ใช้ไม่พอสำหรับซื้อของที่ปูอยากได้ ปูได้ขโมยเงินของย่าหลังจากที่ขโมยแล้วเขารู้สึกไม่สบายใจ จึงคิดจะหาเงินด้วยการไปทำงานที่ร้านอาหารหลังจากเลิกเรียนแล้วเพื่อหาเงินซื้อของที่อยากได้ ปูทำงานที่ร้านอาหารได้เงินเดือนละ 2,000 บาท ได้เงินมากก็ซื้อเสื้อผ้า รองเท้าจนหมด บางครั้งก็เอาไปซื้อยาน้ำมาเล่น ปูเล่นยาน้ำเพราะที่โรงเรียนที่ปูเรียนอยู่เรื่องยาน้ำเป็นเรื่องธรรมดา เพื่อนที่โรงเรียนก็ขายยาน้ำ เมื่อเพื่อนชวนว่าเล่นแล้วสนุก ปูก็เลยลองเล่นดูและรู้สึกว่าเป็นแบบที่เพื่อนบอก ก็เล่นยาน้ำมาเรื่อยๆ และก็ได้อียาจากเพื่อนเม็ดละ 50 บาท มาขายต่อเม็ดละ 60 บาท ตอนปูอายุได้ 14 ปี ปูย่าได้โอนบ้านและที่ดินให้เป็นชื่อของปูโดยมีป้าเป็นคนดูแลเพราะอายุของปูยังไม่ถึง 20 ปีตามที่กฎหมายกำหนด พ่อจึงมารับปูไปอยู่ที่บ้านของพ่อกับแม่ใหม่และไม่ให้ปูทำงานที่ร้านอาหารอีก อยู่ที่บ้านพ่อปูทำอะไรไม่ได้เลย ต้องกลับบ้านให้ตรงเวลา พ่อชอบหาเรื่องตีปูเสมอถึงแม้ว่าปูจะไม่ได้ทำอะไรผิด ปูคิดว่าจะเก็บเงินและหาทางหนีออกจากบ้าน จนวันหนึ่งพ่อได้ฝากเงิน 600 บาทให้ปูซื้อของใช้ภายในบ้าน ปูเลยใช้เงินจำนวนนั้นหนีขึ้นรถมาเชียงใหม่ปูมาถึงเชียงใหม่ประมาณ 02.00 น. ปูได้เดินไปที่ไนท์บาร์ซ่าเพื่อดูคาบาเรต์โชว์ ที่ปูเคยมาดูตอนมาเที่ยวเชียงใหม่ แต่ว่าตอนนั้นตึกมากแล้วไนท์บาร์ซ่าปิดหมด ปูไม่รู้จะไปไหนก็เดินไปเรื่อยๆ จนถึงลานท่าแพ ปูเหนื่อยมากเห็นม้าหินอ่อนก็เลยนอนพักที่นั่น ตอนเช้าไปหาเพื่อนที่บ้าน เพื่อนคนนั้นได้บอกว่าจะโทรไปบอกที่บ้านปูให้ ปูเลยวิ่งหนีออกมาจากบ้านเพื่อนแล้วกลับมาที่ลานท่าแพ ตอนกลางคืนปูได้เดินไปที่ไนท์บาร์ซ่าอีกครั้งเพื่อดู

คาบาเรต์โชว์ ปู่ดูจนการแสดงจบและนอนที่หลังเวที คนในคณะคาบาเรต์เห็นได้เข้ามาถาม และส่งสารก็เลยชวนปู่ทำงานเป็นคนเก็บเสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดง ให้เงินอาทิตย์ละ 500 บาท และพี่กระเทยในคณะได้ชวนปู่ไปพักที่ห้องพักด้วย พี่คนนี้ใจดีมาได้ดูแลปู่ และไม่ให้ปู่ใช้ยาเสพติด ตอนนั้นคณะคาบาเรต์ได้ไปเล่นที่บาร์เบียร์เซ็นเตอร์ที่อยู่ใกล้ๆ ลานประตู่ท่าแพด้วย ในช่วงที่มีการแสดงปู่ก็ออกมานั่งเล่นที่ลานท่าแพ มีเด็กเร่ร่อนเข้ามาทักทายก็ได้เป็นเพื่อนกัน เพื่อนเด็กเร่ร่อนได้ชวนปู่ขายตัวให้กับฝรั่ง บอกว่าไปกับฝรั่งได้เงินครั้งละ 1,000 บาท ปู่ตกใจได้เงินเยอะมาก ปู่อยากได้เงินเยอะๆ เลยอยากไปขายตัวตอนที่เพื่อนชวนเลย วันรุ่งขึ้นเพื่อนได้พาปู่ไปหาฝรั่งที่โรงแรมปู่ขายตัวครั้งแรกได้เงิน 600 บาท

เมื่อคาบาเรต์ปิดปู่ไม่มีงานทำ พี่คนที่ปู่อยู่ด้วยรู้จักเด็กเร่ร่อนที่อยู่ในบ้านพักของกลุ่มอาสา พี่คนนั้นได้พาปู่ไปฝากไว้กับครูที่กลุ่มอาสา อยู่ที่บ้านพักปู่ไม่รู้สึกสนุกเลย ไม่อยากอยู่ เพื่อนที่บ้านพักได้ชวนปู่ออกมาเที่ยวที่ท่าแพ และปู่ได้ตัดสินใจที่จะออกมาอาศัยอยู่ข้างนอกกับเพื่อนกะเทยอีกคนหนึ่งที่อยู่ในคณะคาบาเรต์ ตอนนี้นำปู่ได้ออกหาเงินโดยการขายตัวให้กับฝรั่งอย่างเดียว ปู่ได้เงินจากการขายตัวเยอะมากปู่คิดว่าการขายตัวให้ฝรั่งเป็นวิธีการหาเงินที่ดีที่สุด ได้เงินเยอะที่สุด ปู่ได้เงินจากการขายตัวเดือนละ 10,000 กว่าบาท ช่วงนี้ปู่เล่นกาวด้วยเพราะพี่คนที่ปู่อยู่ด้วยเล่นกาว และทำอะไรแปลกๆ ปู่คิดว่าตลกและสนุกดี ปู่ก็เลยขอลองบ้าง หลังจากนั้นก็ดมกาวมาเรื่อยๆ

เพื่อนเด็กเร่ร่อนที่กลุ่มอาสา มาชวนปู่ไปทำงานที่ภูเก็ต ปู่ไปทำงานขายบริการในบาร์อะโกโก้ที่ภูเก็ตกับเพื่อนได้เงินเยอะมาก ในวันหยุดปู่ได้ไปเที่ยวกับเพื่อนและดมกาวปู่ดูตัวตรวจจับขึ้นศาลเด็กที่ภูเก็ต อยู่ที่ถูกกันปู่ถูกข่มขืน และถูกแก้งจากเด็กผู้ชาย ตอนนั้นยังรู้ข่าวและโทรหาปู่ ย่าร้องไห้เสียใจมาก ปู่เองก็รู้สึกเสียใจไม่อยากขายตัว อยากเลิกยา แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เมื่อออกมาจากที่ถูกกัน ปู่กลับมาเชียงใหม่และเข้าไปที่บ้านพักของกลุ่มอาสา แต่ไม่อยากนอนอยู่ที่บ้านพัก ปู่จึงได้ออกไปอยู่กับพี่กระเทยคนเดิมอีกครั้ง ปู่กลับมาอยู่กับพี่กระเทยเห็นพี่เล่นยาปู่พยายามไม่ใช้เพราะกลัวว่าจะถูกจับอีก แต่ปู่ยังหาเงินใช้ด้วยการขายบริการทางเพศให้กับฝรั่งเหมือนเดิม

ช่วงนี้ปู่ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มอาสา มากขึ้น ปู่ได้เข้าร่วมการแสดงละครที่จัดร่วมกันหลายองค์กร ปู่รู้สึกสนุกมาก ทำให้นึกถึงตอนที่อยู่โรงเรียน อยากกลับไปเรียนหนังสืออีก ตอนนั้นที่กลุ่มอาสา ได้ติดต่อกับองค์กรที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนเพื่อส่งเด็กไปเรียนหนังสือที่นั่น ปู่คิดว่าเป็นโอกาสที่จะได้กลับบ้านด้วย แต่ใจหนึ่งก็กลัวพ่อ แต่ครูบอกว่าการพ่อ

ทำอะไรที่ไม่ดีกับปู่ก็สามารถแจ้งความกับตำรวจได้ ปู่ได้ตัดสินใจกับไปหายากับครูที่กลุ่มอาสาฯ เมื่อย่าเห็นปู่ร้องไห้ กลับบ้านคราวนี้ปู่ได้ทำบัตรประชาชน และรู้ว่าพ่อปู่ถูกจับเรื่องยาเสพติด ทำให้ปู่กล้าที่จะกลับบ้านมากขึ้น หลังจากนั้นปู่ได้กลับมาเชียงใหม่และได้ติดต่อกับไปหาย่าบ่อยมาก เมื่อได้ติดต่อกับย่าปู่เริ่มมองตัวเองว่าเมื่อก่อนตัวเองมีความต้องการใช้เงินเยอะมากเพราะอยากได้นั้นอยากได้นี้ตลอดเวลา เมื่ออยากได้อะไรแล้วต้องให้ได้ทันทีทำให้ตัวเองต้องขายตัว เพื่อหาเงินมาซื้อของที่ตนเองอยากได้ ถึงแม้ว่าตอนนี้ปู่ยังมีความอยากได้อยู่ แต่ปู่คิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องได้ทันทีก็ได้ เพราะถ้าเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้นมาย่าจะต้องเสียใจมาก ปู่ได้เลิกขายบริการ ถึงแม้ว่าจะยังทำงานที่บาร์เกย์อยู่ก็ตาม แต่ปู่ทำหน้าที่เขียนบิลล์ ทำความสะอาด คุยกับแขกบ้าง ปู่ได้เงินเดือน 2,000 บาท แต่ปู่รู้สึกสบายใจมาก และคิดว่าย่าก็คงสบายใจด้วยเช่นกัน เงิน 2,000 บาทน้อยกว่าที่ปู่เคยได้ แต่ปู่คิดว่าพอแล้ว และคิดที่จะเรียนหนังสือ ตอนนี้ได้คุยเรื่องเรียนหนังสือกับครูที่กลุ่มอาสาฯ ว่าปู่จะไปเรียนที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ จังหวัดลำปาง

โก้ (นามสมมุติ) เป็นเด็กเร่ร่อนเพศชาย ตอนนี้อายุ 21 ปี เป็นคนอำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ โก้มีพี่น้อง 2 คน โก้เป็นลูกคนโต ฐานะทางบ้านยากจน พ่อแม่ของโก้ต้องเดินทางไปบ่นดอยเพื่อขายของให้กับชาวเขา พ่อแม่ให้ย่าเป็นคนเลี้ยงดูโก้ และนานๆ จะลงมาหาโก้ ถ้าพ่อแม่มาอยู่ที่บ้านก็จะทะเลาะกันบ่อยเพราะพ่อเป็นคนเจ้าชู้มีเมียหลายคน และพ่อเป็นคนที่ดูมากเวลาพ่อสั่งอะไรแล้วต้องทำตามนั้น ส่วนย่าก็เป็นคนที่ขี้บ่นมาก โก้ร้องไห้ทุกวัน ตอนอายุได้ 8 ขวบโก้ก็มีความคิดที่จะหนีออกจากบ้านแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะหนีอย่างไร ไม่รู้จะขึ้นรถเมล์อย่างไรจะหนีไปไหน คิดว่าถ้าโตขึ้นจะหนีออกจากบ้านให้ได้อยู่ที่บ้านโก้ได้เรียนหนังสือแต่โก้รู้สึกอึดอัดมากเวลาไปเรียนหนังสือเพราะห้องเรียนของโก้มีแต่เด็กผู้หญิง โก้ไม่แน่ใจว่าตัวเองเป็นผู้ชายหรือเปล่า มีความรู้สึกว่าตัวเองไม่ค่อยมีความเป็นผู้ชาย ยิ่งตอนขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนมีการแสดงโก้อยากใส่กระโปรงพองๆ เหมือนกับเพื่อนนักเรียนหญิง แต่พ่อแม่ห้ามไว้เพราะไม่ชอบ โก้ก็เลยพยายามที่จะไม่เป็นกะเทย

เมื่อเรียนจบชั้นป. 6 พ่อแม่ของโก้ทะเลาะกันมากกว่าเดิม ทะเลาะกันทุกวันพ่อดื่มเหล้าเมาแล้วตีกัน โก้รู้สึกเบื่อไม่อยากอยู่บ้าน รู้สึกว่าตัวเองไม่มีตัวตนอยู่ในบ้านอยากจะทำตาย พยายามหาทางออกจากบ้านได้ขอพ่อแม่ไปเรียนเพื่อที่จะได้ออกจากบ้าน ตอนแรกพ่อแม่ไม่ยอมเพราะอยากให้ช่วยทำงาน แต่โก้ก็ไม่ยอมอยู่พอจึงยอมให้โก้มาเรียนที่วัดในอำเภอ

เมืองเชียงใหม่ ตอนนั้นโกรู้สึกดีใจมากเพราะไม่ต้องอยู่ที่บ้าน ไม่ต้องฟังเสียงทะเลาะกันทุกวัน เมื่อมาอยู่ที่วัดโกรู้สึกที่ตัวเองเป็นกะเทยแน่นอนเพราะได้อยู่ในที่ที่มีผู้ชายมาก โกไม่มีความสุขมากเพราะรู้สึกว่าได้อิสระที่ต้องการมานานมาก แอบเอาเสื้อผ้ามาใส่เพื่อนหนีออกจากวัดไปเที่ยวกับเพื่อนที่เป็นเณรด้วยกัน อยู่ที่วัดได้ 2 ปี โกเที่ยวตลอดเริ่มไม่อยากจะเรียนหนังสือ จึงหนีออกจากวัดและไม่ติดต่อกับทางบ้าน โกไม่เรียนหนังสือแต่ก็ยังไปอาศัยหลับนอนขอข้าวตามวัดที่เพื่อนๆ ได้บวชอยู่ เมื่อลำบากมากขึ้นได้ติดต่อแม่เพื่อขอเงินโดยโกหกละแวกว่าจะใช้เงินเพื่อที่จะเอามาเรียนต่อเมื่อได้เงินมาก็ใช้เที่ยวจนหมด ตอนหลังได้เดินทางไปจังหวัดแพร่เพื่อหาพระอาจารย์ที่รู้จักกันตอนที่โกบวชเรียนเพื่อที่จะไปขอเงิน พระอาจารย์ก็ให้เงินหลายครั้ง แต่เมื่อโกไปขอบ่อยๆ พระอาจารย์ก็ไม่ให้เงินแต่ให้เรียนหนังสือแทน โกรู้สึกว่ามีคนส่งเรียนก็ดีเหมือนกันก็อยู่ที่แพร่ ได้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ช่วงที่อยู่แพร่โกไม่ได้เที่ยวเลย เพราะไม่มีสถานที่เที่ยวเหมือนกับเชียงใหม่ มีความรู้สึกเบื่อสภาพที่ไม่มีอะไรเลยอยากจะใช้ชีวิตอยู่ในเมือง อยากไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ พระอาจารย์ก็ส่งให้ไปเรียนที่โรงเรียนแห่งหนึ่งที่จังหวัดนนทบุรี แต่โกก็เรียนไม่จบ เพราะมีคนรัก โกคิดว่ารักกันมาก โกหลงผู้ชายคนนั้นมากเพราะสำหรับโกแล้วมันเป็นความรักครั้งแรก และเริ่มรู้จักความรักครั้งแรก ที่ผ่านมากโกรู้สึกว่าไม่เคยได้รับความรักจากใครแบบนี้มาก่อน และเมื่อรู้ว่าผู้ชายคนนี้มีแฟนหลายคนโกรู้สึกเสียใจมากและกรีดแขนทำร้ายตัวเอง ทำให้เสียการเรียน เมื่อเรียน พอดีเพื่อนที่โรงเรียนซึ่งเพื่อนเรียนหนังสือเหมือนกันได้ชวนหนีออกจากโรงเรียน เที่ยวไปตามที่ต่างๆ โกก็ออกมากับเขาด้วยโดยไม่ได้บอกให้พระอาจารย์รู้ เมื่อออกมาจากโรงเรียนแล้วโกลำบากมากไม่มีเงินได้หาของกินจากกองขยะ ออกขอรานจากคนที่ผ่านไปมาแถวนั้น เก็บเงินได้ 100 บาทก็ขึ้นรถมาเชียงใหม่ ส่วนเพื่อนที่ออกมาจากโรงเรียนด้วยกันได้กลับบ้าน เมื่อโกมาถึงเชียงใหม่ก็ไปหาเพื่อนที่วัด ขอข้าวกินอาศัยหลับนอนที่วัดเหมือนเดิม โกได้รู้จักเพื่อนที่เป็นกะเทยที่สนามวอลเลย์บอล เพื่อนได้มีปัญหาเหมือนกันทะเลาะกับพ่อจึงชวนกันไปเช่าห้องอยู่ โกได้มาทำงานที่ร้านอาหาร แต่ทำได้แค่ครึ่งเดือนก็ออกเพราะทนไม่ไหวเวลาทำงานต้องยืนตลอด เมื่อออกจากร้านอาหารโกไปสมัครทำงานเป็นพนักงานบริการผู้โดยสารบนรถทัวร์ได้เงินเดือนละ 3,750 บาท ส่วนเพื่อนโกได้ขายตัวให้กับฝรั่งได้เงินครั้งละ 500-600 บาท ก็เอาเงินมาใช้ด้วยกัน เพื่อนของโกเริ่มดมกาวกับเพื่อนที่เป็นเด็กเร่รอนที่กลุ่มอาสาฯ โกกับเพื่อนเที่ยวมากขึ้นจนไม่อยากไปทำงาน เที่ยวตามดิสโก้เทค ดื่มเหล้าจนถึงเช้า

โกได้ไปดูงานวันเอดส์โลกที่เพื่อนของโกจะได้ร่วมเดินในขบวนร่วมกับกลุ่มอาสา โก ได้รู้จักกับเด็กเร่ร่อนที่เป็นอาสาสมัครของกลุ่มอาสา หลายคน พวกเขาได้ชวนโกไปเที่ยว หอพักที่นั่นมีเด็กเร่ร่อน 10 กว่าคนส่วนมากเป็นกะเทย พวกเขาได้เล่นกาวกันที่หอพักและชวน โกเล่นด้วยโกอยากลองก็ลองดูแต่ไม่ชอบเพราะมันเหม็นเกินไป ต่อมาโกกับเพื่อนถูกไล่ออก จากหอพักเพราะไม่มีเงินจ่ายค่าห้องจึงไปขออยู่กับเพื่อนกลุ่มนี้ พอติดที่กลุ่มอาสา ได้จัดให้ มีค่ายโกจึงได้ตามเพื่อนไปด้วย โกรู้สึกดีมาก สนุกมากมีความรู้สึกว่าได้ความรู้ ได้กำลังใจจาก ครูและเพื่อนๆ เมื่อออกมาจากค่ายโกยังคงเที่ยวเหมือนเดิม แต่ก็รู้สึกว่ามีคนที่จะ ปรึกษาได้เวลาที่มีปัญหา โกได้เข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มอาสา มากขึ้นเริ่มอยากทำงานเป็น อาสาสมัคร ถึงแม้ว่าโกจะเห็นอาสาสมัครหลายคนเล่นกาวแต่ถ้าถึงเวลาทำงานเขาก็ทำงานได้ อย่างดี ได้ช่วยเพื่อนๆ โกขอเป็นอาสา ช่วงแรกที่ทำงานเป็นอาสา โกได้กินนอนอยู่ที่กลุ่ม โกไม่มีความสุขมาก ได้เข้าค่ายได้เข้าร่วมการอบรม การประชุมต่างๆ ร่วมกับหลายๆ องค์การทำให้โกได้รู้จักคนมากขึ้นและได้มีความรู้มากขึ้น แต่เมื่อทำไปนานๆ โกเริ่มรู้สึกเบื่อรู้สึกว่าไม่มี ความเป็นส่วนตัว ที่บ้านพักมีเด็กเยอะมาก และมีคนคอยห้ามไม่ให้ไปไหน ต้องเข้าบ้านเวลา 21.00 น. ซึ่งโกรู้สึกว่าตัวเองทำอะไรเป็นเวลาไม่ได้ ไม่มีความเป็นอิสระ อยากเที่ยว โกจึงหนี ออกมาเที่ยวที่ทำแพและเริ่มขายตัวกับฝรั่งเพราะเมื่อเที่ยวเงินที่ได้จากการเป็นอาสา ก็ไม่พอ ใช้ ตอนนี้โกได้ลองกลับไปที่บ้านพ่อแม่ร้องไห้เมื่อได้เจอโก โกเพิ่งรู้ว่าตัวเองทำให้คนที่บ้านเสีย ใจมาก เมื่อกลับมาโกคิดว่าขายตัวอย่างเดียวหาเงินไม่ได้น่าจะมีมือ ก็เลยตัดสินใจไปเรียนที่ สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานที่จังหวัดลำปาง แต่ไม่จบเพราะได้แฟนที่เป็นตัวแทนขายยาบ้าใน สถาบันฯ และโกก็ได้เล่นยาบ้าฟรี โกติดยาบ้าสุดท้ายก็เรียนไม่จบ เมื่อกลับมาเชียงใหม่ก็เล่น ยาบ้าต่อ โกรู้สึกสนุกมากไม่คิดจะเลิก ช่วงนี้โกยังช่วยงานที่กลุ่มอาสา บ้าง แต่ไม่ได้นอนที่ กลุ่มฯ แต่จะนอนกับเพื่อนตามสวนหย่อม ลานท่าแพ หอพักของเพื่อน อยู่กันเป็นกลุ่มเวลาใคร มีเงินก็เอามาเลี้ยงกัน บางครั้งก็ชวนกันไปขายตัวที่พืทยา ถึงแม้ว่าจะลำบากแต่โกก็ไม่อยาก ไปอยู่ที่บ้านพัก เพราะเลือกที่จะมีอิสระมากกว่า และไม่อยากอาศัยหอเพื่อนอาสาสมัครนอน เพราะเพื่อนเล่นกาวแต่โกไม่ชอบเล่นกาวถ้าไปอยู่ก็ต้องเล่นกับเพื่อน

วันหนึ่งมีฝรั่งแก่ที่รู้จักกับโกตอนที่โกทำงานอยู่บนรถทัวร์ ฝรั่งคนนี้เป็นเกย์เหมือนกัน โกเริ่มมีความคิดว่าเพื่อนที่อยู่ด้วยกันตอนนี้แต่ละคนไม่มีอะไรดีขึ้น โกอยากให้ชีวิตของตัวเอง ดีขึ้นจึงขอให้ฝรั่งอยู่ด้วยกัน และขอให้ส่งโกเรียนหนังสือด้วย เพราะโกคิดว่าที่ผ่านมาทำงาน เป็นอาสาสมัครได้ประสบการณ์มาก ก็จริง แต่ถ้าไม่มีวุฒิการศึกษาก็ทำอะไรไม่ได้ คนอื่นก็ไม่

ยอมรับต้องมีความรู้มากกว่านี้ และต่อไปก็อยากเรียนให้จบปริญญาตรี เพื่อที่จะได้กลับบ้านให้พ่อแม่ และชาวบ้านยอมรับ และตอนนี้ก็เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเองทำมาไม่ดีทำให้คนอื่นเสียใจเดือดร้อนเพราะการกระทำของตัวเอง อยากทำอะไรที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและคนอื่นๆ บ้าง การทำดีกับคนอื่นก็คือการทำให้ตัวเองสบายใจได้ด้วย ทุกวันนี้ก็อยู่กับฝรั่งแต่ไม่มีเพศสัมพันธ์กันเพราะก็ได้ใช้ทักษะการต่อรองที่ได้เรียนรู้มาจากกลุ่มอาสาฯ กับฝรั่งว่า สิ่งที่แกอยากทำให้เขาคือการดูแลเรื่องในบ้าน และช่วยดูแลเรื่องสุขภาพของเขา พาไปโรงพยาบาลในยามที่เขาไม่สบาย

ทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้กลับบ้านเพราะพ่อแม่ยังไม่ยอมรับเรื่องกะเทย และแกคิดว่าพ่อแม่ยังไม่รู้ว่าแกเป็นกะเทย แต่แกจะค่อยๆ บอกให้พ่อกับแม่รู้และจะหาวิธีที่ให้เขายอมรับให้ได้ ตอนนี้แกกำลังพยายามเลิกยาบ้า ตอนนี้ใช้น้อยลงเหลืออาทิตย์ละ 1 เม็ด และกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5